

Klara Levin

Reste till Ourika Valley, utanför Marrakech, Marocko.

9 – 26e oktober 2014.

Den bro som jag hade sett på min Marocko-resa i december och som jag ville tillbaka till för att filma ligger en bit upp längst med vägen mot Atlasbergen. Jag åkte upp dit från Marrakesh och hittade tillslut igen min kära bro, MEN, den här gången var det inga människor där. Vad jag ville fånga var mötena, eller snarare icke-mötena på grund av det ständiga fokuset på pengar, mellan turisterna och de Berberbarn som hängde där under min förra resa. Jag såg framför mig en skildring av maktspelet som pågår på den vingliga bron, då barnen har makten i att de känner till platsen, och turisterna har makten i och med sina pengar.

Jag hade tänkt redan innan resan att barnen kanske bara var där på helgerna eller eftermiddagarna efter skolan, men nu var de inte där ens på lördagen. Jag åkte dit en vardag och fotode och filmade, men ingen dök upp på eftermiddagen heller. Och turisterna som det vimlade av på nyår var även de i stort sett obefintliga. Så det fenomenet jag ville skildra hörde enbart till högsäsongen, det hade jag inte räknat med.

Så jag fick tänka om. Och jag hade redan blivit sugen på att skildra ett annat ställe längst med samma väg, ett kamelställe. Dit kommer turisterna för att klättra upp på en liten trappa upp på en kamel, rida i tio minuter med en pojke som leder kamelerna i ett snöre, ta bilder och åka vidare. Vissa turister klättrar upp enbart för att ta kort innan de åker vidare. Jag hade själv varit en av dessa tio-minuters-ridturs-turister under min förra resa och blev påmind om den färggranna platsen när jag åkte förbi i bussen. Här skulle jag få del av samma slags ingredienser som jag ville filma på bron: turister och locals, och hur penga-obalansen i världen står i vägen för naturliga möten.

Så jag åkte till kamelplatsen en dag tillsammans med min pojkvän och vi "låtsades" vara vanliga turister. Jag snackade mycket med de som jobbade där och tillslut frågade jag om jag fick komma tillbaka nästa dag och filma och det var lugnt. Så jag började filma och blev vän med de som jobbade där. Mannen som hade ansvaret för kamelerna, Ahmed, sa att det betydde tur att jag hade kommit dit. Men jag höll mig lite på avstånd i början för de var inte helt bekväma med att jag filmade när det var turister där. Men jag kom närmare och närmare och hade filmat i tre hela dagar när det helt plötsligt dök upp en arg turistguide. Han skrek och skällde ut mig på franska och frågade om jag hade tillstånd och han skulle ringa polisen. Han stog med telefonen i högsta hugg men jag lyckades på något sätt få honom att inte ringa polisen. Men han gav sig inte innan han fick mig att plocka isär grejerna och lämna platsen.

Jag gömde mig på ett kafé en bit upp i backen tills de hade åkt. När jag gick tillbaka så sa alla "nu kan du filma hur mycket du vill, vi Berber är mycket enklare att ha att göra med,

han var en knäppis från Casablanca”. Men kamelskötaren Ahmed hade blivit skrämmd och ville inte att jag skulle filma mer. Snacket gick om att polisen var på väg och han var orolig att de skulle straffa honom också. Så jag fick sluta filma. Jag hade egentligen velat filma mer och få fler scener med turister, men jag tänkte att ”om jag bara får en slutscen, när alla kameler går hem i skymningen så skulle jag ändå kunna få ihop något”. Så nästa dag bönade och bad jag och Ahmed sa OK! Så jag plockade fram grejerna och skulle precis börja filma när han ångrade sig och sa Nej igen. Jag fattade inte alls varför, inte ens de andra som var där och också pratade berber fick något svar. Så när han och kamelerna var långt långt borta så smygfilmade jag lite och kände mig jätteskurkaktig.

Nästa dag åkte vi dit för att säga hej då till alla på vägen tillbaka till Marrakesh. Jag gav lite lite pengar till Ahmed och då blev han jätteglad och sa ”du kan filma hur mycket du vill”. Så det var DET som var grejen. Fast han hade aldrig sagt det innan. Jag trodde att han bara hade vänt, från att tänka att min filmning betydde tur till att den betydde otur. Men då var det ju för sent att filma mer. Men det var ändå jätteskönt att han sa så för nu kan jag med gott samvete använda allt det material jag har, det ska bli spännande att se nu i klippprocessen vad det leder till. Kanske måste jag åka tillbaka igen. Jag vill hur som helst åka tillbaka någon gång i rätt säsong och göra bro-filmen. Och jag har fått en nära vän där, Hossein, som sålde smycken på kamelplatsen och honom kan jag få hjälp av i framtiden också.

En av de första dagarna i Marrakesh så besökte jag en filmskola. Jag träffade en av lärarna samt rektorn och fick en del information angående de tillstånd som krävs för att filma i Marocko. Men vi kom överens om att eftersom jag var ensam och skulle göra research så kunde jag bara sätta igång.

Rektorn på filmskolan ESAV i Marrakesh är en mycket värdefull kontakt, han sitter på mycket information om att filma i Marocko.

Jag har även kontakt med en regiassistent i Casablanca, som jag haft mailkorrespondens med och som verkar mycket kunnig. Båda dessa kan kontaktas för att få mer info kring tillstånd mm.

För andra som vill filma i Marocko så rekommenderar jag att tänka igenom noga allt angående tillstånd från CCM – Cinematographic Center Marocko – som ligger i Rabatt. Men för att få ett tillstånd måste du ha ett marockanskt produktionsbolag.

Bidraget användes till flygresan, många lokalresor, boende, mat, en del teknik och en del småkostnader för de jag mötte och filmade.

Foton Klara Levin:

